

Chương 5

“**Đ**ây chính là Trưởng phòng Công thương à?” Cao Đổng ngồi trong phòng họp, mân mê một tấm hình trên tay.

“Vâng, ông ta là Vương Hồng Dân.” Bên cạnh, Mã Đẳng Bồi đang tóm tắt sơ qua về tình tiết vụ án cho Cao Đổng, thật ra cũng không cần phải nói vì những thông tin mà Mã Đẳng Bồi biết thì Cao Đổng cũng đã biết hết cả rồi.

Lúc này Lý Vệ Bình vẫn đang chỉ đạo ở hiện trường, Cao Đổng và Mã Đẳng Bồi về trụ sở trước

“Trông vẫn còn trẻ quá nhỉ.”

“Không trẻ đâu, chừng hơn bốn mươi rồi đây.”

“Ồ đã hơn bốn mươi cơ à?” Cao Đổng nhìn tấm hình một cách ngạc nhiên. Trong hình là một người có tướng mạo trong trẻo, sạch sẽ, mặt mày tuấn tú, khá đẹp trai, nhìn nhiều nhất là khoảng hơn ba mươi tuổi một chút mà thôi.

Mã Đẳng Bồi nói: “Trước đây lúc tôi chưa đến huyện Ninh, Vương Hồng Dân đã làm trưởng phòng, nghe nói làm trưởng phòng khi được ba mươi tuổi cơ, đã được hơn mười năm rồi.”

“Chưa được ba mươi mà đã làm trưởng phòng rồi ư?? Cao Đổng chau mày nhỏ giọng hỏi đầy hình quái: “Có phải là nhờ cái khuôn mặt này mà được lên cao như thế không?”

Mã Đẳng Bồi cười chua chát, lắc đầu. Xảy ra chuyện lớn như vậy, lúc này ông như đang ngồi trên đống lửa vậy mà Tổ chuyên án như Cao Đổng lại đùa bỡn tào lao như không có chuyện gì xảy ra cả.

Thật ra Cao Đổng không đùa, ông cần nắm rõ tất cả các tình tiết cụ thể cho dù là nhỏ nhất, đây là thói quen trong việc điều tra án của ông.

Mã Đẳng Bồi không hiểu điều đó nhưng vẫn nghiêm túc trả lời: “Không phải, Vương Hồng Dân được xem là quan chức hai đời tiêu chuẩn nhất trong huyện này. Nghe nói cha mất từ khi ông ấy còn rất nhỏ, người chú quan tâm chăm sóc cho ông ấy. Chú ông ấy là Vương Chấn Quốc.”

Cao Đổng nhíu mày. Ông đương nhiên biết Vương Chấn Quốc. Ông ta là Bí thư Ủy ban nhân dân Thành phố vào những năm 90, quan hệ rất rộng và tốt. Lúc đó chống tham nhũng, thành viên thường trực Ủy ban Thành phố hai khóa liên tiếp đều bị tóm gáy, cả nội bộ bên trong lẫn bên ngoài đều nghĩ Vương Chấn

Quốc sẽ nằm trong số đó, ai ngờ ông ta chẳng những không hề hấn gì cả, lại còn được thăng chức đưa lên làm Bí thư thường trực thành phố cấp Trung ương Đại Tân, hiện tại đã lên chức Thị trưởng Đại Tân và là thành viên của Bộ Chính trị nữa.

Thế nên nhiều lời đồn đoán về xuất thân của ông ta. Cá người nói ông ta được một vị lãnh đạo lớn vào những năm 90 nào đó tiến cử, còn dân gian lại đồn đại không hay rằng khi ông ta vào học trường Đảng quốc gia, ông ta đã chuẩn bị nước rửa chân cho người bạn học là thư ký Hồ vài lần. Tất nhiên tin đồn này không đáng tin cậy cho lắm, nhưng Cao Đồng lẫn lộn quan trường đã lâu, đương nhiên hiểu rõ một điều, xuất thân của Vương Chấn Quốc không hề tầm thường.

Các viên chức địa phương đều nhận thức được điều này. Vương Chấn Quốc sinh ra tại một xã rất nghèo của huyện Bạch Tượng. Về sau xã này trở thành khu phát triển trọng điểm của địa phương. Một đại lộ mỗi bên ba làn xe chạy thẳng đến xã đó nhưng con đường hào nhoáng ấy kết thúc đột ngột sau khi đi qua nhà cũ của Vương Chấn Quốc mấy trăm mét.

Cao Đồng bóp trán. Tất nhiên, Vương Hồng Dân, đứa cháu trai của Vương Chấn Quốc, xảy ra chuyện càng làm cho vụ án này phiền toái hơn.

Ông giả vờ bình thản, cười bảo: “Thảo nào, Bạch Tượng là một huyện lớn, không gia thế, không có quen biết thì sao có thể làm lãnh đạo của một đơn vị khi chưa đến ba mươi tuổi được. Đúng rồi, Vương Hồng Dân đã làm trưởng phòng sớm như thế Vương Chấn Quốc lại là chú ruột của ông ta, mấy năm nay ông ta đáng lẽ đã lên được chức Phó chủ tịch huyện rồi sao vẫn làm trưởng phòng thôi?”

Mã Đăng Bồi lắc đầu, nói: “Tôi cũng không rõ lắm, tôi chỉ mới đến huyện Bạch Tượng này bốn năm, cũng không thân thiết với Vương Hồng Dân cho lắm. Tôi chỉ nghe nói huyện luôn muốn đề bạt ông ấy làm ủy viên thường vụ nhưng ông ấy đều từ chối, tiếp tục ở lại làm lãnh đạo của một đơn vị nhỏ nhưng cái vị trí Trưởng phòng Công thương này của ông ấy nghe nói còn hữu dụng hơn cả chức Bộ trưởng bộ Công thương nữa đây.”

Cao Đồng gật đầu, viết mấy dòng vào sổ ghi chép rồi lại quan sát cẩn thận những người khác thuộc Phòng Công thương và hỏi Mã Đăng Bồi thông tin cơ bản của từng người.

Mã Đăng Bồi chỉ biết mỗi Phó phòng, mối quan hệ cũng chỉ dừng ở quen biết sơ sơ, còn đối với những người khác của Phòng Công thương thì ông chẳng biết ai cả.

Thấy Cao Đồng chỉ hỏi thăm thông tin của từng người mà không hề hỏi thăm tình tiết của vụ án, Mã Đăng Bồi sốt ruột, chờ đợi đã lâu cuối cùng không

thể chịu được nữa phải mở miệng hỏi: “Sếp Cao à, chuyện đã như vậy rồi, bước tiếp theo chúng ta phải làm như thế nào đây?”

“Làm thế nào ư?” Cao Đông móc gói thuốc ra, đưa cho Mã Đăng Bồi một điếu rồi tự châm lửa cho mình, nói chậm rãi: “Đợi thôi”

“Đợi ư?”

Cao Đông cười: “Ban đầu tôi đến đây là để xử lý vụ bắt cóc, nhưng không ngờ mới đi được nửa đường bọn bắt cóc đã giết chết con tin, vì thêm vụ của tôi tạm thời dứt ngang đây. Tôi đã gọi điện cho lãnh đạo Văn phòng ta bước tiếp theo cụ thể ra sao, còn phải đợi chỉ thị của cấp trên”

Mã Đăng Bồi chau mày. ý của câu nói này rất rõ ràng, Cao Đông muốn nói cho ông biết rằng việc con tin bị giết hại hoàn toàn không liên quan gì đến tổ của Cao Đông cả, bọn họ chưa đến huyện Bạch Tượng thì đã xảy ra chuyện, có thể làm gì đây?

Ông hận cái đám sinh viên đạp xe lên núi cắm trại ngày hôm nay, sớm không đi, muộn không đi, lại đi đúng vào hôm nay. Nếu ngày mai mới phát hiện ra người chết thì chí ít Cao Đông cũng sẽ ngồi chung một thuyền với cảnh sát huyện, kéo theo được vị quan chức cao cấp của Văn phòng Tỉnh như Cao Đông nêu cấp trên có truy cứu trách nhiệm ít nhiều cũng sẽ nể mặt ông ta.

Nhưng bây giờ đám người Cao Đông không phải chịu chút trách nhiệm nào cả, tất cả đều trút lên đầu công an huyện.

Cao Đông tiếp tục: “Vụ bắt cóc bây giờ lại trở thành vụ giết người đặc biệt nghiêm trọng, vụ án lần này quá lớn. Việc tôi tiếp tục ở lại huyện Bạch Tượng tra án hay Văn phòng Tỉnh, thậm chí là trên Bộ, sẽ phải Tổ chuyên án khác xuống, hiện tại vẫn chưa biết được. Vì thế tôi chỉ có thể chờ đợi mà thôi. Đồng chí Mã này tôi biết bây giờ áp lực của anh rất lớn, nhưng lo lắng cũng chẳng có tác dụng gì cả. Phải giải quyết như thế nào, cấp trên không thể trong giây lát là nghĩ ra được, và phá án ra sao cũng phải đợi kết quả điều tra hiện trường. Việc bây giờ làm được cũng chỉ là chờ đợi thôi.”

Mã Đăng Bồi chau mày, nói với vẻ mặt đau khổ: “Sếp Cao, xảy ra vụ án nghiêm trọng thế này, cấp trên sẽ truy cứu trách nhiệm ra sao? Anh có thể giúp tôi nghĩ cách được không?”

Cao Đông nói: “Tôi nhớ trong đoạn băng ghi âm cuộc điện thoại, tên bắt cóc đó yêu cầu Phòng Công thương phải đăng báo thừa nhận việc thu phí bừa bãi, đồng thời giải tán các hiệp hội doanh nghiệp linh tinh dưới quyền. Nói như vậy, động cơ giết hại tất cả nhóm người ở Phòng Công thương của hung thủ là do việc thu phí bừa bãi trước đây. Có khả năng là một doanh nghiệp nào đó đang bị

dồn vào đường cùng bí quá làm liều. Nhưng thời hạn muộn nhất mà hung thủ nêu ra khi gọi điện là ngày mai, trên thực tế thì nạn nhân đã chết vào ngày hôm nay hoặc hôm qua. Anh Mã à, anh phải cho cấp trên thấy được hai ý. Một là, việc trị an ở huyện Bạch Tượng xưa nay vẫn luôn làm tốt, hành vi thu phí bừa bãi của Phòng Công thương không thuộc sự quản lý của phía công an. Chính hành vi thu phí này ép hung thủ vào đường cùng mới dẫn đến sự trả thù hôm nay, công an không có cách gì đề tiên liệu. Hai là, 1 hung thủ vốn không phải bắt cóc mà là trực hiếp giết người, không để phía công an có thời gian ứng cứu. Vì thế, các anh cần đẩy trách nhiệm về phía Phòng Công thương, bảo đó là ra do mâu thuẫn được tích lũy trong quá trình xử lý công việc thường ngày của họ. Hãy làm rõ hai trọng điểm này, cấp trên ắt sẽ nương tình. Nhưng việc quan trọng tiếp theo là phá án. Cần nhanh chóng bắt cho được hung thủ, nếu không bắt được hẳn, thì trách nhiệm sẽ luôn đổ lên đầu phía công an đó.”

Chỉ một lời nói đã khiến cho Mã Đăng Bồi đột nhiên bừng thth, ông luôn mồm nói: “Cảm ơn, cảm ơn. Tôi hiểu rồi, ừm, cứ làm như vậy đi, việc quan trọng tiếp theo là phá án.”

Cao Đổng mỉm cười rồi gật đầu.

Buổi chiều lúc mới nhận được tin báo con tin đã bị giết, Cao Đổng quả thật rất lo sợ nhưng sau khi hoàn hồn lại, quân của ông vẫn chưa đến huyện Bạch Tượng con tin đã bị giết. Vậy thì can hệ quái gì với ông chứ? Ông chẳng phải lo lắng gì nữa cả.

Còn về việc phá án tiếp theo, ông vẫn phải chờ ý kiến của Văn phòng Tỉnh, nhưng ông đoán cuối cùng vẫn sẽ để ông quản lý Tổ chuyên án và phụ trách việc phá án thôi.

Về đề này, Cao Đổng rất lạc quan, tuy trước mắt vẫn còn đang trong giai đoạn điều tra, nhưng thông tin mà ông nắm được là chiếc xe đa dụng hiệu Buick xuất hiện lần cuối cùng ở trạm nghỉ thuộc thành phố Thiệu Hưng vào buổi trưa ngày chín tháng Một, sau đó bị mất tín hiệu GPS. Chiếc xe này có trang bị hệ thống định vị GPS, muốn gỡ bỏ phải mất rất nhiều thời gian. Ít nhất thì khi ở trạm nghỉ thuộc thành phố Thiệu Hưng, chiếc xe đã xảy ra chuyện. Điều này cho thấy hung thủ đã ra tay ngay tin đường cao tốc.

Có rất nhiều camera quan sát và máy ảnh theo dõi ở trên đường cao tốc, toàn bộ hành trình của chiếc xe được ghi rõ mồn một, hung thủ khó mà trốn thoát được.

Tất nhiên, cũng có khả năng hung thủ đã tháo bỏ hệ thống GPS của chiếc xe Buick trước đó và lắp vào một chiếc xe khác rồi tiếp tục chạy trên đường cao tốc nhằm nguy tạo chiếc xe Buick đã dừng lại lần cuối cùng ở trạm nghỉ, trên thực tế chiếc xe Buick hoàn toàn không chạy qua đường cao tốc. Nhưng ngoài

đường cao tốc ra, các đoạn đường khác bây giờ cũng đều được lắp rất nhiều camera quan sát, một chiếc xe lớn như thế nếu muốn điều tra ra cũng chẳng khó khăn gì.

Và lại từ cuộc gọi của hung thủ có thể thấy rõ động cơ phạm tội của hắn, khả năng cao là doanh nghiệp nào đó bị việc thu phí bừa bãi của Phòng Công thương huyện chèn ép quá mức nên mới tức giận mà giết người như thế.

Vụ án này rất nghiêm trọng nhưng xem ra cũng không khó phá, nếu phá án thành công, dẹp yên được vụ này thì việc thăng chức lán làm Phó chánh Văn phòng tỉnh chỉ còn làm tương lai không xa mà thôi.

Cao Đổng rất lác quan.